Pregaria.cat

Entrada

Prego, però no passa res

Per pregaria.cat el dl., 23/07/2012 - 09:00

Moltes vegades preguem i tenim la impressió de que no passa res. Vols dir que no passa res?

Potser no passa el que havies imaginat, el que esperaves o el que t'havien dit que passava quan una persona prega.

Una cosa és experimentar i una cosa diferent és el què passa i no experimentes. Potser perquè no experimentem significa que no passa res?

Que limitada és la nostra capacitat sensible, mental i experimental! Passen situacions, vivències, desenvolupaments, mals de tota mena... i no les experimentem. Si una mare que està embarassada hagués d'experimentar tot el que passa dintre les seves entranyes segurament no podria suportar-ho de tanta admiració i joia. Moltes de les coses més importants de la vida, de la natura, de l'esperit tenen un ritme silenciós, callat, com si no passés res; i tant que passa!!

Què passa a la pregària quan sembla que res passi?

En primer lloc que Déu habita en nosaltres. Som temples, sagraris, més encara: estem empeltats en Ell. Passa que estem en un procés, rebut només per amor, en el qual la nostra vida es va transformant i participant de la vida del Crist.

Quan preguem estem units a la humanitat , a la natura, al cosmos. Som part de la humanitat, una persona entre milions que viu i necessita d'altres i altres la necessiten. Abans , no fa gaires anys no hi érem, ara hi som formant part de la humanitat; aquesta humanitat que Déu estima i per la qual Crist va donar la seva vida.

Quan preguem i no passa res, s'està fent dins nostra una important transformació que no està lligada a tenir o no tenir experiències, sentir o no sentir, emocionar-se o no emocionar-se. S'està configurant una persona nova, que en el silenci i la quietud és oberta a l'Esperit que generalment actua sense fer soroll.

Quan preguem , algunes vegades pot ser que entrem en una mena de coneixement que va més enllà de conceptes, discursos, raonaments i paraules. Sant Tomàs D'Aquino va explicar que hi ha un coneixement "per con-naturalitat". És una certa infusió amorosa en el Tot on som i vivim.

Quan preguem molts cops descansem, reposem, entrem en un silenci relaxant, els ritmes s'alenteixen i el mateix cos sense adonar-se va sanant-se de l'estrès vertiginós en que ens movem.

Què no passa res? I tant que passa !!!

Jesús Renau sj.